

Es ca d'es paperet

Fa molt de temps, en una petita illa, la terra estava dividida en dues parts per culpa d'una guerra tan estúpida i que feia tant de temps que durava que ningú no recordava per què havia començat.

Qui sap, potser tot va començar per culpa d'una ridícula discussió entre veïns. Potser n'hi havia un, en Pau, que tenia una cabra. I potser un dia la cabra d'en Pau es va menjar una pastanaga de l'hort del seu veí, en Pere. I llavors en Pere, furios, es va cruspitar la cabra d'en Pau amb patates.

Quan en Pau ho va descobrir, es va enfadar com una abella i va calar foc al galliner d'en Pere, i els alegres pollastres d'en Pere es van convertir en tristos pollastres a l'ast.

I després, com sol passar en aquests casos si ningú no hi posa una mica de seny, la cosa es va anar complicant, perquè també s'hi van ficar els sogres d'en Pere, i la dona, i els fills, i els cosins, i els amics, i com més serem més riurem, o més ens barallarem. I el mateix va passar per la banda d'en Pau, i embolica que fa fort!

I al cap de poc ja hi havia un formiguer de gent barallant-se a cops de roc amb una alegria i una fúria mai vistes, com exigia la defensa d'uns "ideals" tan nobles.

I van anar passant els anys, i les pedres es van convertir en fletxes, i les fletxes en bales, i les bales en míssils. I encara seguirien així si no hagués estat per "Es ca d'es paperet".

Heus aquí que un dia, després d'anys i panys d'estomacar-se sense compassió, quan semblava que aquella guerra no s'acabaria mai més, l'exèrcit dels uns va aconseguir acorrallar l'exèrcit dels altres.

Llavors el..., ehem, el "valent" hipergeneral que dirigia els que estaven perdent va pensar que si no demanava reforços de seguida perdria la guerra. Per tant, va ordenar al soldat que tenia més a la vora que passés corrent pel mig de les tropes enemigues i anés a demanar ajuda a un poblet que hi havia a l'altra banda del riu, i li va assegurar que després li posaria una medalla.

En sentir això, el pobre soldat va començar a tremolar com una fulla i va pensar: "Idò, si ho veu tan fàcil, ja hi podria anar ell a cercar ajuda, ja que li agrada tant col·leccionar medalles." Però és clar, no va dir res, perquè les ordres d'un hipergeneral són hiperordres. Per tant, va obeir de seguida, i els enemics el van tombar també "de seguida".

L'hipergeneral, però, no es va desanimar gens. Al contrari: va decidir enviar-n'hi dos, de soldats, perquè va pensar que, així, mentre en tombessin un, l'altre es podria escapar. Però els enemics van pensar una mica diferent i van preferir tombar-los tots dos.

I llavors l'hipergeneral n'hi va enviar tres, i després quatre, i després vuit, i després... I quan ja gairebé no li quedaven soldats, l'hipergeneral va tenir una altra idea hiperbrillant i va cridar:

-Ja que es hòmens no passen, veurem si passen es cans, que saben córrer més.

I tal dit tal fet: va fer portar davant seu una manada de gossos. Va agafar el més escarransit de tots i li va entaforar un paperet al cul, com si fos un supositori, amb un missatge escrit demanant ajuda.

El pobre gosset, avergonyit i humiliat pel que aquell hiperogre li acabava de fer, es va posar vermell com un tomàquet.

Després, tots els gossos van escoltar atentament les explicacions de l'hiperogre, perdó, de l'hipergeneral: havien d'anar corrents fins al poblet que hi havia a l'altra banda del riu i allà hi trobarien un altre home tan ple d'autoritat com ell, que els donaria un bon sopar.

En sentir això, els gossos, que tenien molta gana, va sortir tan disparats que els enemics gairebé no els van veure passar.

Però quan feia tanta estona que corrien que la llengua ja els tocava a terra, el gosset que portava el missatge va començar a trobar-se malament. I qui no s'hi hauria trobat amb un tap al cul? El pobre animal va agafar un mal de ventre tan fort que va haver de parar a fer les seves necessitats.

I és clar, va cagar i, perdoneu l'expressió, la va cagar, perquè el paperet va sortir disparat com en Patufet de la panxa del bou, juntament amb la perfumada companyia de tres cacotes que també van sortir a prendre la fresca.

Quan van arribar al poblet on havien d'arribar, els va rebre un megageneral tan ple d'autoritat que li sortia pel nas i les orelles. Com que de seguida va sospitar que els gossos portaven un missatge, els va escorcollar de cap a peus. Però el missatge s'havia fos. Els altres gossos prou miraven d'ajudar-lo acostant el morro al cul del gosset, perquè es pensaven que encara portava el missatge, però el missatge ja no hi era.

I així va ser com va fracassar l'intent desesperat de l'hipergeneral de demanar ajuda al megageneral: per culpa d'una merdeta de cagaradeta!
I mentrestant, l'hipergeneral, en veure que els reforços no arribaven, va rumiar i rumiar i rumiar profundament durant mig segon i va decidir agafar una hiperbandera blanca i rendir-se.

I així va ser com es va acabar la guerra. I, com passa en totes les guerres, hi va haver vencedors i vençuts. Més ben dit, com passa en moltes guerres, hi va haver vençuts i vençuts.

I ara pareu molta atenció, perquè ha arribat el moment de respondre una pregunta que us heu de haver fet moltes vegades: per què els gossos, sempre que es troben, s'ensumen el cul? Doncs perquè encara busquen el paperet.

Ah, i una altra cosa: oi que quan passegeu pels carrers de les ciutats veieu que la gent recull de seguida la caca que fan els seus gossos? Doncs no ho expliqueu a ningú, perquè es pensaran que esteu tocats del bolet, però podeu estar segurs que ho fan perquè també busquen el famós paperet.

Guió: Manel Riera-Eures

- Amb el suport de

© CCRTV Interactiva, S.A. | Televisió de Catalunya, S.A.

- [Avís legal](#) |
- [Segell de qualitat](#) |
- [Contacta **5480**](#) |
- - [Idiomes](#)
    - [Català](#)
    - [Castellano](#)
    - [English](#)